

Kulliye και ο ιδεολογικός πόλεμος εναντίον των Τουρκοκυπρίων

ΑΝΑΛΥΣΗ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΟΥΤΑΦΙΣ*

Οι αρχιτεκτονικές παρεμβάσεις δεν είναι ουδέτερες. Φέρουν τη σφραγίδα μιας αποικιοκρατικής πολιτικής, η οποία επιχειρεί να αναδομήσει την κοινωνία στα κατεχόμενα

Ογκωδέστατα κτίσματα λειτουργούν ως εργαλεία κατασκευής ηγεμονικών ιδεολογικών οραμάτων και άσκησης εξουσίας

*Επίκουρος Καθηγητής, Τμήμα Τουρκικών και Μεσανατολικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο Κύπρου.

«ΟΧΙ στο Külliye (Κουλλίγιε)! Η φράση 'Δεν έχει σημασία το κτίριο, σημασία έχει το τι γίνεται μέσα στο κτίριο' δεν είναι σωστή. Είναι παραπλάνηση της κοινωνίας. Το κτίριο έχει μεγάλη σημασία. Ποιος το έχτισε, πώς και γιατί το έχτισε, τι συνέβη κατά τη διάρκεια της κατασκευής του, και το γεγονός ότι πρόκειται για ένα κτίριο που δεν αποπνέει ούτε στο ελάχιστο την Κύπρο... όλα αυτά έχουν τεράστια σημασία». Αυτά έγραφε στις 4 Μαΐου 2025 στον προσωπικό του λογαριασμό στο facebook ο ακαδημαϊκός Χασάν Ουλάς Αλτίοκ, πρώην στέλεχος του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος. Δεν ήταν ο μόνος που εξέφρασε την ενόχληση του από το νέο τεράστιο κυριακό συγκρότημα, το οποίο εγκαινιάστηκε από τον Πρόεδρο της Τουρκίας στις 3 Μαΐου 2025 και που στέγαζε «προεδρία» και «Βουλή» των κατεχομένων. Τέτοιες ήταν οι δημόσιες τοποθετήσεις που επανέφεραν στο δημόσιο χώρο τον κατεχομένων μια ίσως ξεχασμένη θεωρία, ότι: η αρχιτεκτονική δεν είναι ποτέ ουδέτερη. Μπορεί να είναι εκφραστής εξουσίας, μέσο επιβολής και εργαλείο συγκρότησης ταυτότητας. Στην περίπτωση της Κύπρου - και ειδικά των κατεχομένων - τα μεγάλα κατασκευαστικά έργα δεν λειτουργούν μόνο ως αναπτυξιακές υποδομές. Είναι σύμβολα. Το νέο προεδρικό συγκρότημα (Κουλλίγιε - Külliye) ακριβώς αποτελεί ένα τέτοιο σύμβολο: έκφραση πολιτικής επικυριαρχίας, ιδεολογικής ηγεμονίας και προσπάθειας πολιτικού και πολιτισμικού μετασχηματισμού.

► Ο μετασχηματισμός του αστικού τοπίου στα κατεχόμενα

Τα τελευταία χρόνια, η αρχιτεκτονική φυσιογνωμία και το αστικό τοπίο των κατεχομένων της Κύπρου επαναπροσδιορίζονται μέσα από μια σειρά τεράστιων έργων, τα οποία όμως δε φαίνεται ότι επιδιώκουν να υπηρετήσουν μόνο λειτουργικούς, αναπτυξιακούς σκοπούς ή να ικανοποιήσουν βασικές κοινωνικές ανάγκες. Αντίθετα πρόκειται για ογκώδη, έξαλλα έργα που χαρακτηρίζονται από έντονο συμβολικό και ιδεολογικό χαρακτήρα. Πρόκειται για ένα φαινόμενο καθόλου άγνωστο σε παγκόσμιο επίπεδο. Τέτοιου είδους έργα όπως είναι το νέο συγκρότημα κυρίων που θα στεγάσει όλες τις πτυχές της εξουσίας των κατεχομένων, δεν αφορούν άμεσα την οικονομική ανάπτυξη. Εμπνέουν σε ένα ειδικό υποσύλλο έργων που εκπράζουν την συμβολική αρχιτεκτονική καθεστώτων και λειτουργούν ως εργαλεία κατασκευής ηγεμονικών ιδεολογικών οραμάτων και άσκησης εξουσίας. Είναι γεγονός ότι αυτή η τάση αποτυπώνεται ξεκάθαρα στα κατεχόμενα με την ενίσχυση του τουρκοϊσλαμικού πολιτισμικού και ιδεολογικού αποτυπώματος.

Η κατασκευή του τζαμιού Χαλά Σουλτάν και η ίδρυση του ιεροδιδασκαλείου εντός του ίδιου πλαισίου στην περιοχή Μια Μηλιά, αποτελούν άλλα επίσης χαρακτηριστικά παραδείγματα έργων με κυρίαρχο τον θρησκευτικό -ιδεολογικό τους σκοπό.

Την ίδια στιγμή όμως η δημιουργία μεγάλων δημόσιων υποδομών - όπως οι νέες κεντρικές φυλακές, το νοσοκομείο πανδημίας και το ανακαινισμένο αεροδρόμιο «Ερτζιάν» - παρουσιάζουν μια διαφορετική αλλά εξίσου σημαντική διάσταση: Πρόκειται για κτίρια πανομοιότυπα με αντίστοιχες υποδομές στην Τουρκία, γεγονός που αποτυπώνει όχι μόνο την τεχνολογική ή κατασκευαστική εξάρτηση, αλλά και μια χωρική μορφή αποικιοποίησης, όπου το αστικό τοπίο μεταμορφώνεται ώστε να αντανακλά τα αισθητικά, λειτουργικά και πολιτισμικά πρότυπα του τουρκικού κράτους και όχι των Τουρκοκυπρίων. Συνεπώς οι παρεμβάσεις αυτές δεν είναι ουδέτερες. Φέρουν τη σφραγίδα μιας αποικιοκρατικής πολιτικής, η οποία επιχειρεί να αναδομήσει την κοινωνία και τον χώρο μέσω της αρχιτεκτονικής, της εκπαίδευσης και της τεχνολογίας.

Σε αυτό το πλαίσιο, θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε το αστικό τοπίο των κατεχομένων ως πεδίο διαπάλης μεταξύ της τουρκοκυπριακής ταυτότητας και του τουρκικού ηγεμονικού προτάγματος. Τα εγκαίνια του κυριακού συγκροτή-

ματος της «προεδρίας» και της «βουλής» ήταν ακριβώς μια τέτοια αντιπαράθεση. Οι υποδομές που επέβαλε η Τουρκία στο συγκεκριμένο χώρο, δεν έγιναν κατανοητές από μια μεγάλη μερίδα των Τουρκοκυπρίων ως απλώς υλικές. Αντίθετα, ως συνέχεια της αντιπαράθεσης που βιώνεται με νέους τρόπους το τελευταίο διάστημα, οι υποδομές της εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας έγιναν κατανοητές ως προσπάθειες πολιτισμικής ιεθάρρησης και περαιτέρω θεσμικού ελέγχου.

Για παράδειγμα το γεγονός ότι τόσο το «ανώτατο δικαστήριο», όσο και ένα μεγάλο τζαμί θα βρίσκονταν στον ίδιο ακριβώς χώρο με τη «βουλή» και την «προεδρία» του ψευδοκράτους, δεν έχει προκαλέσει αντιπαράθεσεις «αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος». Οι αντιπαράθεσεις ήταν και παραμένουν βαθύτατα πολιτικές. Τέτοιες μάλιστα που μάς υπενθυμίζουν ότι το νέο ογκώδες έργο δεν «χτίζει» απλώς ένα νέο χώρο στα κατεχόμενα, αλλά (επανα)κατασκευάζει ιδεολογικά σχεδόν ολόκληρο το πολιτικό σύστημα των Τουρκοκυπρίων μεταφέροντας ισχυρούς συμβολισμούς για την μελλοντική επιβολή ενός ιδιότυπου προεδρικού συστήματος.

► Η ιστορία ενός «ανεπιθύμητου προεδρικού»

Η πρώτη δημόσια αναφορά για την κατασκευή του νέου «προεδρικού» μεγάρου στην «ΤΑΔΒΚ»

Ένα κτίριο «σφραγίδα» ως το

Το παλιό «προεδρικό» στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα ήταν ένα κτίριο κληρονομιά της αγγλικής αποικιοκρατίας. Χαρακτηριζόταν από τη συγκεκριμένη, γνωστή σε όλους τους Κύπριους φυσιογνωμία, αισθητική και φυσικά ιστορικό υπόβαθρο. Όμως βρισκόταν σε κεντρικό σημείο της Λευκωσίας, χωρίς να καταλαμβάνει το χώρο, χωρίς να ενοχλεί ο όγκος και φυσικά χωρίς να μετατρέπεται σε μια παρούσα μονοπώληση του αστικού τοπίου. Δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως επιβλητικό. Ήταν ότι ακριβώς δεν είναι το νέο κυριακό συγκρότημα. Το νέο «προεδρικό» χαρακτηρίζεται από την τεράστια έκταση γης που καταλαμβάνει, ενώ είναι ορατό από μακρινή απόσταση, ιδίως από όσους κινούνται στις γύρω περιοχές. Το νέο σύμπλεγμα επιβάλλεται στον χώρο και τον επαναπροσδιορίζει. Γίνεται το χαρακτηριστικό του χώρου και σε λίγα χρόνια μάλλον ο χώρος θα είναι άγνωστος χωρίς αυτό. Λειτουργεί πλέον ως το χαρακτηριστικό

ρο τελετουργικό σύμβολο μιας εισαγόμενης από την Άγκυρα εξουσίας. Είναι η «κυριακή έκφραση» του τοπικού προσώπου της εξουσίας που θέλει να επιβάλει το τουρκικό κράτος. Άλλωστε η επιλογή του όρου Κουλλίγιε, με τον οποίο ανεπίσημα περιγράφεται το συγκεκριμένο σύμπλεγμα κτιρίων δεν είναι μια τυχαία επιλογή. Αυτό είναι το όνομα των παλιών οθωμανικών συγκροτημάτων κυρίων στο κέντρο των οποίων υπήρχε τζαμί και περικυκλώνονταν από διάφορα άλλα κτίρια οικονομικής, πολιτικής δραστηριοποίησης και ευρύτερης κοινωνικοποίησης των ανθρώπων. Στην περίπτωση της Τουρκοκυπριακής κοινότητας εν έτι 2025 όμως, η χρήση του όρου είναι περισσότερο μια πολιτική και ιδεολογική πράξη ονοματοδοσίας αφού εμπεριέχει την προσπάθεια συγκέντρωσης των εξουσιών (εκτελεστική, νομοθετική και δικαστική εξουσία στον ίδιο χώρο) και μια «αρχιτεκτονική» παρότρυνση για την ολοκληρωτική αλλαγή καθεστώτος με την υιο-

έγινε από τον ίδιο τον Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν κατά την επίσκεψή του στα κατεχόμενα τον Ιούλιο του 2021, με αφορμή την 47η επέτειο της τουρκικής εισβολής. Ο ίδιος χαρακτήρισε υποστηρικτικά το πρώην γραφείο του Τουρκοκύπριου ηγέτη «ένα αυθαίρετο της εποχής των Άγκλων» και υποστήριξε την ανάγκη για τη δημιουργία ενός «θαυμαστού και μεγαλοπρεπούς συγκροτήματος» που θα εκφράζει την κρατική υπόσταση της «ΤΔΒΚ». Όπως είναι πλέον γνωστό, το νέο συγκρότημα ανεγέρθηκε δίπλα στο οδόφραγμα του Αγίου Δομετίου σε χώρο που ακριβώς δε μπορεί να διαφύγει της προσοχής τόσο των Τουρκοκυπρίων, αλλά και των Ελληνοκυπρίων. Αυτή είναι μια ακόμα πολιτική διάσταση της συγκεκριμένης αρχιτεκτονικής διευθέτησης.

Η όλη εποπτεία της ανέγερσης του έργου ήταν υπό την πλήρη αρμοδιότητα του Οργανισμού Κοινωνικής Κατοικίας της Τουρκίας (ΤΟΚ). Η κατασκευή ανατέθηκε μέσω δημοσίων διαγωνισμών σε εταιρείες γνωστές για τους πολύ στενούς δεσμούς με την κυβέρνηση στην Άγκυρα (για παράδειγμα η εταιρεία Siyahkalet Mühendislik). Το συνολικό κόστος του έργου ξεπερνά πλέον τα 5,5 δισεκατομμύρια ΤΛ και ολοκληρώθηκε εντός ενός πλαισίου οικονομικών πρωτοκόλλων και συμφωνιών που είχαν εκ των προτέρων αποκλείσει τουρκοκυπριακές επιχειρήσεις. Η κατασκευή του κράτησε 3 χρόνια και απλώνεται σε ένα τεράστιο χώρο των 640 χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων, από τα οποία τα 55 χιλιάδες είναι στεγασμένα κτίρια του προεδρικού και της νέας βουλής. Το τζαμί χωρικότητας 2.000 ατόμων θα κτιστεί στον απέναντι χώρο που φτάνει στις 452 χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα.

Η κατασκευή του έργου έχει προκαλέσει σημαντικές αντιδράσεις από την τουρκοκυπριακή κοινωνία. Η ένωση Τ/κ αρχιτεκτόνων και μηχανικών, καθώς και οι δικηγορικοί σύλλογοι, αμφισβήτησαν τη νομιμότητα της διαδικασίας στη βάση του συντάγματος της «ΤΔΒΚ», ενώ υπογράμμισαν την παράκαμψη των επαγγελματικών σομάτων. Σε μια κίνηση ακρόωσης αυτής της αντίδρασης, η «κυβέρνηση» των κατεχομένων τροποποίησε το 2023 τη σχετική νομοθεσία, ώστε να μην απαιτείται πλέον άδεια

επιμελητηρίων για έργα που προβλέπονται από «διεθνείς συμφωνίες».

► Το νέο «προεδρικό» και η «βουλή» ως δώρα

Όπως είναι γνωστό το νέο κτιριακό συγκρότημα σχεδιάστηκε στην Άγκυρα, χρηματοδοτήθηκε από την Τουρκία, κατασκευάστηκε από τουρκικούς επιχειρηματικούς ομίλους, εγκαταστάθηκε μέσα από την εκδήλωση που οργάνωσαν τουρκικές εταιρείες του τομέα. Οι Τουρκοκύπριοι δεν είχαν κανένα απολύτως ρόλο. Μάλιστα όλη αυτή η «μεγαλοπρέπεια» ανακοινώθηκε ως μια «ευχάριστη είδηση» και ένα ακόμα «δώρο» της Άγκυρας προς την Τουρκοκυπριακή κοινότητα. Τέτοιου είδους «δώρα» όμως δεν είναι ουδέτερα, δεν είναι αθόδα. Συνοδεύονται από πολιτικές δεσμεύσεις, δημιουργούν υποχρεώσεις και αποτυπώνουν ιεραρχίες ανάμεσα σε αυτόν που δίνει (την Τουρκία) και σε αυτόν που λαμβάνει (την Τουρκοκυπριακή κοινότητα). Το κτίριο και τα εγκαίνιά του είναι τα ίδια σύμβολα εξάρτησης: ποιος κατασκευάζει, ποιος παραδίδει, ποιος ευχαριστεί και ποιος τελικά παραμένει εξαρτημένος.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό, κάθε στάση, η κάθε θέση και σχολιασμός παίρνουν όλα πολιτική χροιά. Το πολωμένο περιβάλλον που συνόδευσε τα εγκαίνια των κτιρίων και όλη η αντιπαράθεση που προηγήθηκε και εκφράστηκε με τις μαζικές κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας, μετέτρεψε την παρουσία του Ερντογάν στην Κύπρο στις 3 Μαΐου ως ένα θέαμα: Η αποδοχή του ταυτίστηκε με την αποδοχή της τουρκικής επιρροής και η απόρριψή του ως μια περίπου εθνική προδοσία. Η αντιπολίτευση και ιδιαίτερα το Ρεπουμπλικανικό Τουρκικό Κόμμα, πιάστηκαν σε αυτή ακριβώς τη μέγνη. Από τη μια πλευρά η παρουσία του κόμματος στα εγκαίνια θα αποξένωνε μερίδα της κοινωνικής αντιπολίτευσης, ενώ από την άλλη πλευρά η απουσία του θα σηματοδοτούσε και τον ανελέητο πόλεμο από το ΑΚΡ. Η επιλογή του Τουφάν Έρχιουρμαν να παρευρεθεί έστω και «σιωπηλά», το μόνο που πέτυχε ήταν να αυξηθεί την κριτική τόσο από πιθανούς υποστηρικτές της υποψηφιότητάς του, όσο και από τους ορκισμένους αντιπάλους του.

Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΞΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Όπως προαναφέρθηκε πολλοί ήταν οι Τουρκοκύπριοι που, όπως ο Χασάν Ουλάς Αλτίοκ, ένιωσαν ακόμα μια φάση έντονης αποξένωσης αφού το ίδιο το κτιριακό συγκρότημα «δεν θυμίζει Κύπρο». Είναι γεγονός ότι οι περαστικοί από την περιοχή, Ελληνοκύπριοι ή Τουρκοκύπριοι, κατανοούν αμέσως τη συναισθηματική απόσταση από το κτιριακό μεγαθήριο. Ούτε αρχιτεκτονικά, ούτε αισθητικά θυμίζει κάτι από το τοπικό φυσικό περιβάλλον. Ακόμα και η νέα βλάστηση του χώρου είναι εισαγόμενη. Η τελετή των εγκαίνιων ήταν επίσης «ξένη» και εισαγόμενη. Μέχρι και η παρουσία του τουρκοκυπριακού Τύπου απαγορεύτηκε. Το πλέον τραγικό... ακόμα και η πλειοψηφία του πλήθους που έλαβε μέρος στην εκδήλωση των εγκαίνιων ήταν «ξένη». Όπως αποκαλύφθηκε τις αμέσως επόμενες ώρες από τον Τύπο, μια πολύ μεγάλη μερίδα του κόσμου που ήταν παρόν στα εγκαίνια ήταν είτε οπαδοί του ΑΚΡ που μεταφέρθηκαν με έξοδα του κυβερνώντος κόμματος ειδικά για την εκδήλωση στην Κύπρο, είτε ήταν έποικοι που ζουν στα κατεχόμενα και οι πηγές της κοινωνικοποίησης τους προέρχονται ακόμα από την Τουρκία.

Συνεπώς πρόκειται για ένα γεγονός που συνολικά επιβλήθηκε από τα «έξω» και σκηνοθετήθηκε με συγκεκριμένες πολιτικές και ιδεολογικές συνταγές. Από τούδε και στο εξής η κοινωνία των Τουρκοκυπρίων καλείται να συνυπάρξει με έναν αρχιτεκτονικό όγκο που δεν της ανήκει ούτε ως αισθητική επιλογή, ούτε ως πολιτικό περιεχόμενο. Όμως το πιο σημαντικό είναι ότι από πλευράς της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης και του κοινωνικού κινήματος, τα εγκαίνια του κτιρίου έδειξαν ότι ακόμα αποτελούν υπολογίσιμη δύναμη από τον Έρντογαν. Έστω και αν η κεντρική σκηνή του θεάματος των εγκαίνιων παραχώρησε ειδική προβολή στην υποψηφιότητα Τατάρ, η εμπειρία του δρόμου από τις αρχές Απριλίου μέχρι και σήμερα, προς το παρόν δείχνει ότι η δύναμη που θα επικρατήσει στις επικείμενες «εκλογές» δεν θα επικρατήσει με ευκολία.

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

- Η κατασκευή του συγκροτήματος ξεκίνησε το 2022 και ολοκληρώθηκε μέσα σε τρία χρόνια.
- Το συγκρότημα είναι χτισμένο σε έκταση 639.475 τετραγωνικών μέτρων.

Το «προεδρικό» μέγαρο περιλαμβάνει:

- Δύο αίθουσες συνεδρίων χωρητικότητας 600 ατόμων η καθεμία.
- 52 γραφεία εργασίας και αίθουσες συσκέψεων.
- Τραπεζαρία και καφετέρια.

Στο κτίριο της «βουλής» περιλαμβάνονται:

- Αίθουσα ολομέλειας 157 θέσεων.
- Αίθουσα συνεδριάσεων υποψηφικού συμβουλίου.
- Αίθουσα συνεδρίων 135 θέσεων.
- Τραπεζαρία 252 θέσεων.
- Αίθουσες επισημών και συσκέψεων.
- 52 γραφεία βουλευτών.

- Το συγκρότημα περιλαμβάνει επίσης μια μεγάλη βιβλιοθήκη και αίθουσα εστίασης.

Στον περιβάλλοντα χώρο, γνωστό ως «Εθνικός Κήπος», βρίσκονται υπό εξέλιξη τα εξής έργα:

- Χώροι αναψυχής και καφετεριες.
- Ποδοσφαιρικό γήπεδο.
- Τζαμί.
- Γήπεδο τένις.

Ένας από τους τελικούς στόχους του όλου έργου είναι σταδιακά να συγκεντρωθούν οι διάσπαρτες «κρατικές» υπηρεσίες της κατεχόμενης Λευκωσίας σε ένα ενιαίο συγκρότημα και να επεκταθούν οι λειτουργικοί χώροι των θεσμών.

ΟΠΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΆΓΚΥΡΑΣ

θέτηση του προεδρικού συστήματος. Καθόλου τυχαία δεν είναι ούτε και η ομοιότητα του κτιρίου με το Προεδρικό Μέγαρο στην Άγκυρα (Beytepe). Είναι λες και εξάγεται στη Κύπρο μια συγκεκριμένη χωρική λογική εξουσίας, η οποία αποτελεί δομικό μέρος του ευρύτερου «πολέμου κουλτούρας» που διεξάγει η κυβέρνηση Ερντογάν εναντίον της Τουρκοκυπριακής κοινότητας. Είναι το προαναφερθέν ιδεολογικό πλέγμα λοιπόν που προσπαθεί να εκφράσει η τουρκική κυβέρνηση όταν αναφέρεται στο κτίριο στην κατεχόμενη Λευκωσία ως μια σφραγίδα. «Σήμερα βάδισαμε άλλη μια σφραγίδα σε αυτή τα εδάφη», ήταν μια από τις χαρακτηριστικές φράσεις του Ερντογάν στην ομιλία του, στα εγκαίνια της 3ης Μαΐου 2025. Η «σφραγίδα» στο σημείο αυτό αποτελεί μια ισχυρή πράξη πολιτικής σημειολογίας, η οποία ξεπερνά τα όρια του ρητορικού σχήματος και εισέρχεται στον πυρήνα της επιδίωξης για «διοικησία των εδαφών». Η επανάληψη στη

χρήση της λέξης «σφραγίδα» μέσα από ένα κτιριακό συγκρότημα όπως το συγκεκριμένο, θέλει να δώσει το μήνυμα μιας τελικής πράξης εγκυρότητας και ιδιοκτησίας. Όπως μια κρατική σφραγίδα σε επίσημο έγγραφο ολοκληρώνει τη νομιμοποίηση, έτσι και η «σφραγίδα» στα εδάφη έχει την πρόθεση να νομιμοποιήσει ολικά και ιδεολογικά την παρουσία και την επιδιωκόμενη επιρροή του καθεστώτος Ερντογάν στα κατεχόμενα. Η χρήση της φράσης όμως, όπως έδειξε και η καταδίωξη παραγόντων της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης, συνεπάγεται επίσης αποκλεισμό άλλων εναλλακτικών φωνών και αφηγήσεων. Εφόσον η σφραγίδα είναι «τελική και οριστική», δεν χωρά διαπραγμάτευση ή εναλλακτική προσέγγιση περί του μέλλοντος της «ΤΔΒΚ». Η πολιτική αυτή ρητορική θέλει να περιορίσει το δημόσιο διάλογο και να οριοθετήσει ποιος έχει λόγο στον καθορισμό της ταυτότητας του δημόσιου χώρου των Τουρκοκυπρίων.